

איתמר יעוז-קסט

גורל – בחודש אב

א.

הזכות לשנות את ספּל-הקפה
בדומית מרפסת דירתך בחיפה או בנהריה, בשעת בין-הערבים,
הזכות לחסות בצל הזית או בחרש-אלונים בדרך העולה מכרמיאל לצפת,
הזכות לישון בלי חרדה בתוך ביתך על שפת הים-התיכון,
בעודו קורן בכחל-כחל של קיץ,
בלי צורך להטות אזנים להמלת צופר ישן שעל הגג מנגד –
ורק לומר לשמע רעש פתאומי:
ודאי צפור... אולי שרקרק שעף מול החלון...

אלי,

הלא יש זכות טבעית שהיא שמורה לכל בשר-ודם ---

ב.

ראה, הרחוב הזה למול ביתי יפה כל-כך
בהשתפכו לתוך הדמדומים, עת האויר רוטט קלות-קלות
וחלונות בו נדלקים אחד-אחד – כאתותים לשמי-שמים:
תן מנוחה, אלי, בלי מחשבות רעות על הרס וחרבן;
הלא תדע את נענועי האילנות פסוקי-האצבעות פה ברחוב
עת כי צומחים בחפזון מתוך החול המלהט והצמא;
ושים לבך גם אל הבנינים, בעודם מותחים את קומתם
כלולינים מעמק השממה הקדמונית,
ומראה הארץ:
כיד-ענקים המחזיקה אבני-יקר
בגון הירק, התכלת והפחם,
ירשת אבות ואמהות מקדם, השואלים מתוך מותם
על פשר הימים,

– והעפר פורח באויר,

אל-נא תתן, אלי, לטעם העפר המר
לנוח על שפתינו ---

ג.

"חבלי משיח" – כך ראיתי, כתוב בגרפיטי על קיר
וידי קפצה מתוך חרות-פתאום על פני האותיות;

אולם בהגיעי עד שפת הים – נתר לבי בתוך חזי,
שמעו אזני כעין "בום" על-קולי מעל החוף,
אף-כי הים הוסיף להתנחשל כהרגלו
מקרין תמונות שמים בדרך הדמיון:

גדוד חילים שחורים ולבנים
דהר מבין העננים אל-מול האדמה...

ד.

ואולי

גורל הוא זה:

חרדת-האסונות והחשש מעקירות-תמיד,
להיות רוצח אל, אופה מצות בדם
ומבצע פשעי-מלחמה;
ולהתפלל למען הזכות

לשבת בשלוה ליד שלחן-הסעודה עם ערב, בחיפה, או בתל-אביב,
אכן, גורל ללא תמורה הוא זה, שרק מחליף את נציגיו על-אדמות, תו לא:
סנחריב, טיטוס, נסראללה – חלופי שמות בלבד, משחק עתיק-יומין באותיות...

כך גלגלתי שלל שמות על לשוני והייתי משתאה: האם זכאי אני לשלות-השקט
יותר מאבותי? ועל שום מה זכותי רבה יותר מזכות אבי לאשר,
בעוד תני תשעה באב מיללים בתוך דמי, אף-כי אני בלבד שומע את הקול
בלב הקיץ השרוף, הוא חדש אב – החדש בו פקחתי את עיני לראשונה,
בעוד עומדת החמה מעל נהר מכסיף של עיר-שדה כחלה וגמדית, בארץ המדיארים,
וגם הים עוד משחק בתלתלים-של-אור, למרגלות העיר הרחוקה – שעונה במרפקיה על חולות-זהב;
אולם, בעת ההיא נשמע הד קלגסי-ברזל בחום-שחור לארץ רחובות אירופה וצליל הפעמונים נדם,
ואף-על-פי-כן הגחתי אל האור מרחם אם שבבשרה נקבע בכתב ה-ד.ג.א.
"מזל-פלוטה", אך לחנם בכיתי בקול רם, הרי מעבר לחלון המתנבא לרע
פרחיי-השמש עוד זקפו ראשם ביהירות, בערוגות גנת המשפחה,
ועכשו שואל אני, מקשה ושוב שואל: מהי הזכות, אלי,
שעוד שמורה לי ללא-עוררין
בעולמה?

ה.

כלי-משחית,

שוב כלי-משחית ואש מירכתי צפון,

מפנת הרחוב, מחוף הים ובתוכי;

נדמה, נולדתי לשמש כלוח-מטרה ליריות.

עִפְתִּי. גם חריקת הדלת מבהילה בקיץ זה;

אף-על-פי-כן אני שותק, נושך שפתיים ושותק,

הרי אני יודע: נתנה לי ארץ זו ככפרה-וגמול

על היותי מצל מאש, יליד מזל-פֶּלְטָה ובן גדר-התיל,

כאלו מלאך ללא-כנפים קבע את גורלי

עד בוא מועד, עד העלות כוכב בשולי השמים

כמה שנאמר: "כי הנה החשך

יכסה ארץ

וערפל – לאמים

ועליה יזרח ה'..."

ושמא המראות דמיוניים בלבד,

אי-שם בתוך "מרחב מוגן" פנימי או חיצוני, מקף דמיות

מן העבר כבקירות מגוננים, והדמיות נושאות קלסתר בני-משפחתי,

גם השלחן ערוך, קורנת המפה בצבע הרקיע שמעל

והלחם והיין מזמרים

בקול דק-דק;

ראי,

רעיה,

הכל נתן בזכות ותוך גזרה-מראש:

אביך וגם אמה יושבים לצד אבי ולצד אמי,

הילדים משחקים שורות-שורות בלב הזמן

כאילנות היודעים את סוד הקיץ ההזוי

ועל-כן נותנים פרותיהם בעין כה יפה,

רמון ותאנים ותפוחי-זהב,

ואור זרוע עליהם

כבשנה,אלי.

(חודש אב, תשס"ו)